

LIV**Halfdan E.,
plade-
producent:**

Halfdan E. Nielsen var 27 år og Dan Turèll 47, da de indspillede »Pas på pengene« sammen.

Af
**ANNELISE
WEIMANN**

der et eller andet sted og griner.

Halfdan E. er manden, der i juni udgav den plade sammen med Dan Turèll, den der skulle blive Dans sidste.

- Jeg læste jo Dans digte i skolen og var vild med ham. På et tidspunkt ville jeg lave en plade med en dansk digter

og fandt ud af, at det ikke kunne være andre end Dan. Det blev til 13 numre med hittet »Pas på pengene«.

Da samarbejdet startede, anede ingen af dem, at Dan havde kræft.

- Han havde ganske vist lidt problemer med halsen og fik hoste under indspilninger-

ne, men vi troede alle, det ville gå over. Så kom han til lægen og fik at vide, han havde kræft, men Dan regnede da med, han ville komme sig og ha' mindst 10 år endnu. I stedet blev det kun til nogle få måneder.

- Mange af teksterne på pladen går tæt på, de er meget

stærke. Og havde jeg vidst, Dan var syg, havde jeg nok aldrig lavet pladen. Nu tør jeg simpelthen ikke spille den. Det kommer til at vare længe, før jeg igen hører »Pas på pengene«. □

**Per Højholt,
forfatter:**

DAN ER HER ENDNU

■ - Der er blevet et stort hul... Det er ikke til at fatte. Man føler, han er der, men det er han ikke.

Forfatteren Per Højholt, manden bag de berømte Gittemonologer, var en af Dan Turèlls nærmeste venner. Den afdøde forfatter opfattede ham som et slags forbillede.

- Jeg var det ældre end Dan (omkring 25 år), så jeg tror, han i starten så op til mig. Man skal huske på, at hans far døde, mens Dan endnu var ung. Det gjorde et meget stort indtryk på ham. Større end man umiddelbart tror. Jeg vil ikke sige, at jeg var hans reservefar, men alligevel.

Per Højholt bor ved Silkeborg og så derfor ikke Dan Turèll så tit.

- Til gengæld ringede vi sammen. Dan talte utrolig lang tid i telefon. Det var aldrig ham, der afbrød en samtale.

Han elskede at fortælle historier om livet i København.

De to forfattere mødte hinanden i starten af 60'erne.

- Jeg arbejdede som bibliotekar på Gentofte Bibliotek og lagde godt mærke til en lang, ranglet og meget genert dreng, der kom for at låne bøger. Det var i 1963, samme år, jeg slog igennem som forfatter.

Et blødt menneske

- Dan var altid ligevægtig... talte altid med den dybe, rolige stemme. Men i virkeligheden var han et sitrende nervebunt.

Han fornemmede enhver vibration i lokalet. På trods af den cool facade med de sorte negle og det karsede hoved var han et blødt menneske. Mine børn græd, da de hørte, han var væk. Selv om de ikke kendte ham som jeg, elskede de

ham, fordi han altid gav sig tid til dem.

- Da jeg erfarede, at han var syg, vidste jeg ikke hvordan jeg skulle forholde mig. Omsider tog jeg mig sammen og ringede. Han blev så glad. Ville gerne tale om det. Men typisk for Dan, ironiserede han om sin sygdom. Alligevel vidner hans nyeste digtsamling »Tja-a cha cha« om, at han var bange. Trods den halvkomiske titel skriver han bl.a.:

**»Okay Indrømmet:
Jeg ryster som ærtehalm
og hænger sammen
som espeløv«**

- Genial, komisk leg med sproget til det sidste. Jeg kommer til at savne ham, siger Per Højholt.